

Bertrice Small

B
Faronetka

Divoška
z hranice

Divoška z hranice

PRAHA 2011

Přeložila: **VĚNCESLAVA LEXOVÁ**

Bertrice Small: Divoška z hranice

Vydání první

Copyright © Bertrice Small, 2010

Published by arrangement with **NAL Signet**,

a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1612. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *The Border Vixen*
vydaného nakladatelstvím New American Library,
a division of Penguin Group (USA) Inc. v roce 2010

Český překlad © 2011 Věnceslava Lexová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Oldřich Liška

Odpovědná redaktorka Miluška Králová

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-393-9

BARONET

Praha 2011

Bertrice Small

Divoška z hranice

*Anetě,
která mě udržuje při zdravém rozumu*

Prolog

Skotsko, 1536

Odivoké Maggie Kerrové bylo všeobecně známo, že každého muže na hranici dokáže přetrumfnout v běhu, předčit v jízdě na koni, v zacházení s mečem, vytrvalosti i v pití. Ovšem ani jedna z těchto dovedností nepatřila k ctnostem, jaké by si gentleman přál najít u své budoucí manželky. Ale jestli si nějaký muž potrpěl na vysoké tmavovlásky s oříškovými očima a tučným věnem, pak se tahle ztřeštěná Maggie dala považovat za přijatelnou nevěstu – jednak z uvedených důvodů, a hlavně proto, že byla jedinou dědičkou Dugalda Kerra. A Dugald Kerr ovládal Aisir nam Breug!

Aisir nam Breug byl hluboký úzký průchod mezi hraničními kopci oddělujícími Skotsko od Anglie. Nikdo si už nedokázal vybavit dobu, kdy tuhle cestu spravoval někdo jiný než skotští Kerrové na jejím severním konci a angličtí Kerrové na jižním. Mýtné zaručilo cestujícím bezpečnou cestu z jedné strany hranice na druhou. Aisir nam Breug používali obchodníci a poslové, svatebčané a spousta jiných mírumilovných lidí. Průchod se ale nesměl nikdy použít k válečným účelům. Už několik staletí platil nepsaný zákon, že Aisir nam Breug smí sloužit pouze k poklidnému cestování.

Díky dlouholetému zdroji finančních prostředků získaných z tohoto unikátu Kerrova rodina značně zbohatla. Její členové se svým bohatstvím nechlubili, nicméně si pořídili pěkný dům nacházející se na nízkém kopci, který spíš připomínal malý hrad než dům či panské sídlo. A z vesnice na úpatí kopce jako by vyzařovala spokojenost a pocit prosperity, což nebyl na hranici obvyklý jev. Vesničané projevovali věrnost králi a byli vždycky připraveni pomoci sousedovi.

Kerry z Brae Aisiru všichni považovali za úctyhodné lidi, jimž se dalo plně důvěřovat.

Starý zeman už měl bohužel na hřbetě hodně křížků. Byl posledním legitimním mužským potomkem ve své rodové linii a jeho jedinou dědičkou byla sedmnáctiletá tvrdohlavá dívka, jeho vnučka. A přes její pověst, která jí vynesla přízvisko divoška Maggie, Dugald Kerr považoval za nutné najít pro ni manžela – muže dostatečně schopného k tomu, aby udržel Aisir nam Breug pro syna, jehož zplodí s Maggie. Nebude to snadný úkol, ovšem zeman z Brae Aisiru měl na mysli konkrétní typ muže, který dokáže zkrotit jeho divokou vnučku. Najít ho bude tvrdý oříšek, protože dotyčný si také musí získat její respekt – Maggie byla totiž velice hrdá.

„Musí být rychlejší v běhu, předjet ji na koni a zvítězit nad ní mečem,“ prohlásil Dugald Kerr v hovoru se svým mladším bratrem Davidem, rodinným knězem.

„Máš asi pravdu, bratře,“ pousmál se David Kerr, „ale takový muž se bude těžko hledat. Musím se za to hodně modlit.“

Zeman se uchechtl. „Jo, to budeš muset.“

„Jak to hodláš zařídit, bratře?“ zajímal se kněz.

„Uspořádám hostinu a pozvu všechny sousedy, jimž potom oznámím svůj úmysl. Je mi jasné, že většinu jich Maggie svou přímočarostí a tvrdohlavostí vyděsí, ale jsem si jistý, že lákadlo Aisir nam Breugu je přiměřeně tyhle její nedostatky nějak přehlédnout.“

„Není tak zlá, jak se staví,“ usoudil otec David. „Vaše domácnost běží jako hodinky díky ní. Ví, jak řídit služebnictvo a jak pečovat o nemocné. Nebojí se těžké práce. Na vlastní oči jsem viděl, jak umí pracovat na poli, jak se ženami nasoluje maso na zimu a vaří džemy.“

„Ale maso by raději lovila, než připravovala,“ zasmál se zeman.

„Máš pravdu, bratře,“ souhlasil kněz. „Přesto si dokáže poradit se vším, co je ve velké domácnosti zapotřebí udělat. Správnému muži bude dobrou ženou. Ovšem pochybuji, že takového mladíka najdeš mezi hraničáři, Dugalde.“

„Někde musím začít hledat,“ usoudil zeman z Brae Aisiru.

Kapitola 1

Síň je zřejmě plná.“ Maggie Kerrová tázavě pohlédla na svou osobní služebnou Grizel.

„Jo,“ dostalo se jí stručné odpovědi. „Přišli všichni, aby se nacpali a napili u stolu vašeho dědečka,“ prohlásila štiplavě starší žena. „Jsou tam Armstrongové a Elliotové, Bruceové a Fergusonové, Scottové a Bairdové, co věčně omílají historku, jak jejich předek zachránil život králi Vilémovi Lví srdce, a jak jim tenhle čin pomohl získat půdu. Přišlo i několik Lindsayů a taky Hayovi – ale ani jeden z nich není hoden otřít bláto z vašich bot, mé drahé dítě.“

„Asi bych tam neměla chodit,“ zauvažovala Maggie. „Nesnáším, když si mě ti chlapi prohlížejí jako nějakou dědečkovu výstavní klisnu.“ Sáhla po kousku voňavého mýdla ležícím na okraji vysoké dubové kádě a zvolna si jím drhla paži. „Nechci se vdávat, a jsem naprosto schopná udržet provoz Aisir nam Breugu sama, bez jakéhokoli vměšování cizího člověka, který by se považoval za mého pána a vládce. Sakra, proč jsem se nenarodila jako kluk?“

„Protože jste přišla na svět jako dívka,“ zněla Grizelina věčná odpověď. „Pospěšte si s tou koupelí. Dřív nebo pozděj stejně musíte sejít dolů do síně. Nesmíte dědečkovi udělat ostudu. A vy to neuděláte. Znáte své povinnosti líp než kdo jiný.“

Grizel se vzdálila, aby vzápětí přinesla své paní sametové šaty barvy burgundského vína, které si Maggie ten večer oblékne. Měly vysoký pas a hluboký kulatý výstřih odhalující značnou část ramen. Těsně přiléhající rukávy a lem šatů zdobila kuní kožešina. Služebná postavila na zem střevice s kulatou ocelovou špičkou. Jejich barva ladila s barvou ša-

tů, stejně jako hedvábné punčochy s podvazky stejného odstínu.

Maggie vystoupila z vany a Grizel jí hned kolem těla ovínila nahřátý ručník. „Sedněte si. Pomůžu vám s oblékáním. Nejdřív si natáhněte košilku a můžete si vybrat šperky, které si chcete vzít. Měla byste se ukázat v celý svůj krásu a předvést všechny své přednosti, má drahá.“

„Sakra!“ zaklela Maggie. „I ty, Grizel? Houby mi záleží na tom, jestli mě jeden z těch hlupců požádá o ruku nebo ne. Nestojím o manžela, a každému muži, co se pokusí získat mou náklonnost, to pěkně ztížím.“ Vklouzla do měkké lněné košile.

Grizel se jen pousmála, stáhla tu rebelku na stoličku a začala jí kartáčovat vlasy. Maggie si současně osušila nohy. „Jste Kerrová,“ připomněla jí služebná, která kartáčem z kančích štětín už projížděla dívčiny husté kaštanové vlasy. „Uděláte, co je pro blaho rodiny třeba.“

Maggie si pohrdavě odfrkla. Grizel byla pro ni jako matka, protože vlastní matka zemřela vzápětí poté, co ji porodila, a otec přišel o život při potyčce na hranici šest měsíců po jejím narození.

Grizel ztratila manžela ve stejné bitce, a naživu nezůstal ani maličký syn – právě v době, kdy Maggie přišla na svět. Maggiin dědeček přivedl devatenáctiletou vdovu z vesnice do tvrze na kopci jako kojnou pro svou čerstvě narozenou vnučku. Narodila se silná, prohlásil tehdy Dugald Kerr. Nebylo pochyb, že bude žít.

A i když později holčička už nepotřebovala mléko z Grizelinych prsů, kojná v domě zůstala, aby ji vychovala pro zemanu z Brae Aisiru. Maggie k ní cítila hlubokou náklonnost a v žádném případě ji nechtěla zklamat. Ten večer sejde do dědečkovy síně a nechá se předvést perspektivním kupcům jako nějaká zatracená klisna na koňském trhu, ale neprovdá se za žádného muže, který si nezíská její úctu. A mezi těmi mladíky, které znala, nebyl nikdo, kdo by kdy dokázal upoutat její pozornost. Byla to drsná sebranka, která neměla zájem o ni, ale pouze o Aisir nam Breug. Natáhla si hedvábné punčochy, které na stehnech držely stuhu podvazků.

„A teď si oblečte šaty.“ Grizel pomohla dívce do těžkého měkkého sametu, dohlédla, aby úzké rukávy s kožšinovým lemem dokonale seděly a nebyly nikde pokrčené, a nakonec šaty sešněrovala. Díky vysokému pasu se ňadra zvedla natolik, že se nad hlubokým dekoltem dost vyzývavě dmula. Látka sukně splývala v bohatých záhybech.

„Podej mi mou šňůru perel,“ požádala Maggie.

Služebná otevřela klenotnici, z níž vyndala perly, a její mladá velitelka si vybrala i několik prstenů a navlékla si je na prsty. Grizel opatrně přetáhla šňůru perel přes hlavu své paní. „Vypadají tak nádherně,“ nadchla se.

„A teď mi spleť vlasy v jediný cop,“ přála si Maggie.

„To neudělám!“ bránila se rozhodně služebná. „Váš dědeček si přeje, abyste si dneska večer nechala vlasy volně rozpuštěné. Mám pro vás připravenou zlatou stuhu s lesklým červeným křemenem a udělám vám čelenku.“

„Bože všemohoucí! Ta klisna bude předvedená jako nikdy neosedlaná, co?“ vyhrkla vztekle Maggie.

„No, zatím vás nikdo neosedlal,“ zareagovala ostře Grizel, „i když vaše divoké chování často vyvolává různé dohady. Takže splňte, co se vám řekne, Maggie Kerrová, a dneska večer ať vás ani nenapadne udělat svému dědečkovi ostudu nebo pošpinit dobré jméno svého klanu.“

Maggie se zasmála. Na takhle ostré pokárání od Grizel nebyla moc zvyklá. „Tak dobrá. Vlasy mi budou padat na ramena jako nějaké čtrnáctileté holce, protože nejenže jsem nezkrotná a svévolná, navíc v sedmnácti už mám nejvyšší čas zahájit svůj cyklus plození potomků,“ škádlila chůvu. „Takže ať si moji nápadníci myslí, že jsem beznadějný tvor. Nechme je při tom.“

Teď se srdečně zasmála Grizel a upevnila Maggiiny dlouhé kadeře zlatou stuhou. „Obujte si střevíce a připravte se na důstojný vstup do síně,“ přikázala své paní.

Maggie vklouzla do pěkných střevíčků a postavila se. „Uvědom si,“ obrátila se ke své společnici, „že velkolepým příchodem všechny ty lidi v síni vylekám. Nejsem obyčejná žena z hranice, která má pouze jediné šaty a chce se v nich

líbit. Jsem dědička Brae Aisiru, a postarám se, aby na to nezapomněli.“

„To udělejte,“ souhlasila Grizel. „Muž, který vás získá, vás bude milovat a respektovat vaše postavení. Musí vás být hoden, dítě. Nikoho nižšího nesmíte přijmout. Ale dejte si pozor na ty, co se pokusí vás svést, aby nad vámi získali převahu.“

Maggie se zasmála. „Podařilo se mi uchovat svou čest a poctivost sedmnáct let, Grizel. A zachovám ji i nadále před těmi, kdo baží po mém bohatství, po mém těle a po moci mé rodiny. Říkám ti, že muž, za něhož se nakonec budu muset provdat, se dneska večer v dědečkově síni nenačází.“ Vzala starší ženu za ruku. „Tak pojďme dolů, Grizel. Mohl by to být zábavný večer.“

Spolu vyšly z dívčina pokoje a sestoupily po točitých schodech. Maggiiny pokoje se nacházely v jihozápadním křídle dědova domu. Když vešly do obrovské síně, Grizel odstrčila pár mužů stranou, aby její paní mohla projít k panskému stolu na vyvýšeném stupínku, kde pán domu už vyčkával jejího příchodu.

Dugald Kerr s hrdostí v hnědých očích a s pobaveným výrazem sledoval, jak se k němu jeho vnučka blíží. Ta bláznivá holka si uměla zvolit garderobu! Když pohledem přelétl své hosty, podle jejich údivem spadlých brad hned poznal, jak na ně svým entrée zapůsobila. Při svém původu mohla směle vyvolat žádostivost nejen těchhle několika přítomných mužů. Ale neobjevila se tady se sklopenýma očima a ostýchavá před hosty. Vešla se suverenitou toho, kým byla – Margaret Kerrovou, jeho jedinou dědičkou a kromě jeho bratra Davida nejbližší pokrevní příbuznou.

Byl na ni hrdý, hlavně proto, že nikdy neočekával, že by mu jeho křehká, slabá snacha, kterou Maggiino narození stálo život, mohla vůbec dát dědice, natož tak silnou, zdravou dívku, jakou byla Maggie. Jeho mladší syn Robert se oženil s Glynis Kerrovou, jednou z netherdaleských Kerrů. Po několika staletích z nich byli už jen vzdálení příbuzní. Bohužel se ukázalo, že Glynis má podlomené zdraví. Než se narodila Maggie, přišla o dva syny. Když byl Robert zabit – na počátku Glynisina těhotenství – Dugald Kerr si zoufal.

Zemřeli mu dva starší synové, i jejich ženy a děti. Nejstarší ze tří synů a i ten nejmladší přišli o život ve válkách na hranici. Nejstarší syn byl teprve krátce ženatý a jeho žena mu nedala dítě. Vrátila se ke své rodině a znovu se provdala. Prostřední syn spolu s manželkou a dvěma malými chlapci podlehl jedné zimní epidemii. Robertovi bylo tehdy šestnáct. Rok nato se oženil – a za tři roky byl mrtvý. Ale jeho manželka pochopila tíhu rodinné situace a snažila se potlačit zármutek, dokud bezpečně neporodí své dítě. Avšak při pohledu na výraz tváře svého tchána, když dítě vyklouzlo z jejího lůna, Glynis stačila zašeptat pouze čtyři slova – „Je mi to líto“ – a zemřela.

Když teď pozoroval Glynisinu dceru, jak si razí cestu k panskému stolu, přál si, aby snacha mohla vidět tu velkolepou dědičku, kterou spolu s Robertem zplodili pro Brae Aisir. Obličej se mu rozzářil širokým úsměvem, jakmile Maggie vystoupila na stupínek, nejprve pozdravila prastrýce Davida a pak se sklonila, aby políbila Dugalda Kerra na ruměné tváře. Vzápětí usedla na dubovou židli s vysokým opěradlem po dědově pravici a rozhlédla se po shromážděných hostech.

„Existuje na pomezí někdo, kdo se dneska večer nenají na vaše útraty, dědečku?“ zeptala se s potouchlým úsměvem a šibalskými ohníčky v oříškových očích.

„Mezi touhle bandou hraničářů by se mohl nacházet tvůj manžel, děvče,“ usmál se na ni. Musel si přiznat, že má pro vnučku velkou slabost, proto jí dovoľoval nespoutaně běhat po celém pomezí. Její odvaha a nezávislost ho bavila, i když měl tolik rozumu, aby věděl, že u žádné jiné ženy by tyhle vlastnosti neschvaloval.

„Dnes večer není v síni jediný muž, za něhož bych se provdala a šla s ním do postele, dědečku,“ prohlásila s milým úsměvem.

„Vdát se je povinností ženy,“ připomněl jí tiše David Kerr.

„Proč? Protože jsme slabé a křehké nádoby, strýčku? Protože se do nás vtlouká, že Bůh nejdřív stvořil muže, v jehož očích jsme méněcennější? Jestli tomu tak opravdu je, proč

jsme tedy odpovědné za plození nového života k boží slávě?“ položila mu záluďnou otázku.

„Proč musíš pokaždé klást tak zatraceně chytré dotazy, neteři?“ zakroutil hlavou kněz, ale jeho oči se pobaveně zaleskly.

„Protože to chci vědět, strýčku. Odmítám církevní dogma, že ženy jsou nižší bytosti, schopné jen vést domácnost a plodit nové duše. Nechci manžela, který by měl větší moc nad Brae Aisirem než já. Jsem naprosto schopná řídit Aisir nam Breug sama, a nepotřebuji k ruce žádného cizího člověka,“ prohlásila rozhodně.

„A až opustíš tenhle svět, kdo se pak postará o Aisir nam Breug, Maggie?“ zeptal se jí tiše zeman.

Zvedla jeho ruku k ústům a políbila ji. „Budeme tady navždy, dědečku,“ špitla. „Vy a já se společně postaráme o Aisir nam Breug.“

„Uvažuješ dětinsky, děvče,“ zareagoval Dugald Kerr. „Už nejsi dítě, Maggie. Potřebuješ manžela, aby s tebou zplodil dítě. Dítě, které jednou zdědí to, co Kerrové z Brae Aisiru celá staletí uchovávali v bezpečí. Nechci tě hnát k oltáři násilím, ale dříve nebo později si musíš vybrat muže, za něhož se provdáš. A já ti toho správného pomůžu najít, vnučko. Takového, který si tě bude vážit a získá si tvou úctu.“

„A takový dneska večer v síni není, dědečku.“

„Možná máš pravdu, ale než rozhodíme sítě do větší šíře, Maggie, musíme našim sousedům poskytnout příležitost, aby se o tebe mohli ucházet,“ prohlásil zeman.

Maggie zvedla ze stolu stříbrný pohár s červeným vínem zdobený zeleným malachitem a mocným douškem ho vyprázdnila. „Nemůžu vám odporovat, dědečku,“ poznamenala. „Tak dobrá, uvidíme, co se nám podaří vyhmátnout z téhle přehlídky mladíků, horlivě dychtících získat mou ruku, utrácet mé bohatství a uzmout mé dědictví,“ zasmála se.

„Bůh pomoz muži, v němž nakonec najdeš zalíbení,“ poznamenal suše David Kerr.

Zeman s úsměvem pokynul sloužícím, aby začali nosit jídlo. Okamžitě se vhrnuli do síně s talíři a mísami plnými dobrot.

Pod panským stolem, u něhož seděli tři členové rodiny Kerrových, stály třínohé stoly pokryté bílými lněnými ubrusy a na nich byly lesknoucí se cínové talíře a korbely s chutným silným pivem. Na stolech ležely kulaté bochníky chleba, malá kola tvrdého sýra a hliněné misky se sladkým máslem. Sloužící předložili hostům drůbež, ryby a zvěřinu a všichni muži tyhle dobroty hladově spořádali. Trochu nabízené zeleniny snědli příbuzní, kteří se spokojili s dobře uvařeným masem, rybami, chlebem a sýrem.

Hosté u panského stolu měli bohatší výběr, a ať se jednalo o maso, zvěřinu či plody moře, všechno bylo chutně připravené. Podával se pstruh dušený v bílém víně a obložený řechou, a nechyběla ani mísa s garnáty vařenými v páře. Všichni si mohli pochutnat na pečené kachně s nádivkou ze sušených jablek a chleba nebo na jehněčím či kančím mase. Na stole se objevily i mísy hrášku a zeleného salátu, velký kulatý chléb, máslo a dva druhy sýra – měkký a smetanový pocházel z Francie, ten druhý byl lahodný žlutý tvrdý sýr.

Maggie sledovala, s jakou chutí hosté do sebe naládovali všechno, co jim bylo nabídnuto, a zvládli vypít nespočetné množství korbělů tmavého piva. Někteří z přítomných mužů se chovali mnohem delikátněji než ostatní. Příbuzní se nijak nepouštěli do řeči s ostatními, seděli u vlastních stolů a měřili se podezíravými pohledy. V duchu odhadovala, jak dlouho potrvá, než se ti chlapi do sebe pustí, ale věděla, že by si dědečkovi ozbrojenci, přítomní v síni, dokázali poradit s jakoukoli nepříjemnou situací. Po jídle sloužící sklidili nádobí z panského stolu a Maggie dostala ještě moučník. Kuchařka jí připravila vanilkový pudink s džemem, po němž by se dívka pokaždé utloukla.

Zeman vyčkal, než si vychutnala svůj oblíbený pamlsek, načež povstal. V síni se rázem rozhostilo ticho. „Jsem rád, že vás tady mám dneska všechny,“ začal Dugald Kerr a usmál se na hosty pod vyvýšeným stupínkem. Pán domu byl hezký šedesátník, jehož záda se zatím neshrbila věkem. Dnes večer se hladce oholil a nechal si zkrátit dosud bohatou hřívu bílých vlasů rámujících protáhlý obličej, nos a pronikavé hnědé oči. Na sobě měl dlouhou tmavou tuniku

prošitou zlatem a ozdobenou kuní kožešinou. Zemana z Brae Aisiru si nikdy nikdo nemohl splést z jediného prostého důvodu – byl to boháč.

„Jak určitě víte, stárnu,“ začal. „Mám jen jednoho dědice – a tím je moje vnučka Margaret. Doufám, že mezi vámi pro ni najdu manžela. Ale odevzdat ji někomu z vás nebude pro mě snadné. Kdo chce získat její ruku, musí mou Maggie předčít v jízdě na koni, v běhu a v zacházení s mečem. Musí si zasloužit její úctu. A teď, přeje-li si některý z vás stát se manželem mé vnučky, necht přijde za mnou a popovídáme si ještě předtím, než ráno odjedete. Muž, který se s Maggie ožení a bude s ní sdílet lože, se jednou stane správcem Aisir nam Breugu. Jestli se mi však nepodaří nalézt mezi vámi nikoho, kdo by vyhovoval jí i mně, pak vezte, že se poohlédnu jinde, ale i v tom případě budou platit stejné podmínky. Teď se na to napijte a veselte se při melodiích mého dudáka.“ Dugald Kerr se znovu posadil.

V síni to zašumělo a Maggie téměř rozesmály zkoumavé pohledy, které na ni vrhali muži sedící pod vyvýšeným stupínkem. Jakmile vešlo ve známost, že zeman z Brae Aisiru hledá pro svou vnučku manžela, spousta pánů z jiných klanů se dostavila se syny, kteří už dosáhli věku možné ženitby. Přišlo i několik dosud nezadaných zemanů či vdovců poohlízejících se po druhé či třetí manželce.

„Slušný výběr,“ zamumlal dívčin kněžský prastrýc. „Bratr lorda Haye mi připadá jako vhodná partie pro tebe.“

„Dávám přednost mladšímu muži, jehož bych mohla ovládat,“ zašeptala. „Někoho, kdo by se spokojil s tím, že mě nechá dělat, co je třeba, a sám by si přivlastnil veškeré zásluhy. Nestojím o uznání, přeju si jen, aby byl Aisir nam Breug spravován tak jako dosud. Jestli porodím syna, jehož bych mohla zaučit, udělám to. Ale žádný z přítomných mužů mi nepřipadá jako vhodný adept. Nikdo nepobral dostatek rozumu.“

„Nemůžeš soudit jen z pouhého pohledu na ně,“ poznamenal zeman. „Ať dudák něco zahraje a ty si s některými z nich zatancuj. Možná budeš překvapená.“

„Spíš zklamaná, ale dám na vaši radu, dědečku.“ Vstala

a zvolala: „Pánové, kdo si se mnou zatančí?“ Sotva sestoupila ze stupínku, obklopil ji houf dychtivých mužů. Všechny přejela odvážným pohledem a oslovila mladého blondáka. „Začnu s vámi,“ s úsměvem a graciézním pohybem k němu vztáhla ruku.

Lačně ji uchopil a téměř bez dechu vyhrkl: „Calum Lindsay, paní Maggie.“ Jakmile se ozvala živá melodie dud, mladíčková druhá paže objala dívčin pas. Calum bohužel nebyl dobrý tanečník, nejdřív zakopával o vlastní nohy a pak přišly na řadu její. Vypadal nanejvýš na šestnáct, a jak se plně soustředil na rychlé kroky venkovského tance, všimla si, že mu na krku nervózně poskakuje ohryzek. Ani jednou se neodvážil pohlédnout jí do očí, protože zjistil, že se té krásné dívky bojí.

Maggie cítila, jak se jí při tanci rozevlály kaštanově hnědé vlasy. Radši se nesnažila vtáhnout svého tanečníka do hovoru. Obávala se, že kdyby s ní musel mluvit, už by se vůbec nesoustředil na tanec. Ulevilo se jí, když ho přišel vystřídat nějaký starší muž. A na jejím mladičkém tanečníkovi byla patrná očividná úleva. Maggie si nebojácně prohlédla svého druhého partnera, a ihned poznala rudý kilt klanu Hayů. „A vy jste?“ zeptala se.

„Ewan Hay,“ zazněla stručná odpověď, když už se otáčeli síní v rychlém tempu hudby. Náhle ji zvedl do výše, zatočil se s ní a vzápětí ji postavil na podlahu. „Je mi osmadvacet, dosud jsem se neoženil, jsem třetí syn a ráno si promluvíím s vaším dědem.“

„Aha,“ přikývla. „A domníváte se, že mě dokážete předčit v jízdě na koni, v běhu i v bojovém umění, Ewane Hayi?“

„Jste žena, proboha,“ sykl. „Jistě, o vaší reputaci jsem něco zaslechl, ale považuji to za pouhé chvástání, nic víc.“

Zasmála se. „Zatraceně, pane, jestli si myslíte tohle, pak jste hlupák! Přesto si poslužte a promluvte si s mým dědečkem. Nic mě nepotěší víc než vás ve všech třech disciplínách porazit.“

Obličej Ewana Haye potemněl vztekem. „Uvidíme, madam, jak si povedete v souboji se mnou. A až vás dostanu tam, kam patříte, a ožením se s vámi, pro naši svatební

noc si pořídím silnou lískovku a tu vaši pýchu z vás dokonale vyšlehám. Naučí vás to chovat se jako moje řádná manželka.“

„Za vás se neprovdám, ani kdybyste byl poslední muž na téhle zemi,“ vybuchla. „Vzpomeňte si na má slova, až vám pod čepelí mého meče vytryskne pramínek krve.“ Jakmile přestala hrát hudba, odstoupila od něj a vrátila se nahoru k panskému stolu.

„Celá hoříš,“ všiml si Dugald Kerr. „Řekl ti snad mladší bratr lorda Haye něco, co tě rozčililo?“

„Bude se mi dvorit, ve všech třech soutěžích mě porazí a o naší svatební noci mi našlehá důkladným lískovým prutem, aby mi dal na srozuměnou, kde je moje místo řádné manželky,“ hlásila Maggie dědečkovi a prastrýci.

Zeman prudce zvedl hlavu. Rozhlédl se, a jakmile spatřil Ewana Haye, sjel ho zlostným pohledem. „Jeho žádost o tvou ruku nepřijmu,“ vyhrkl.

„Ne, jen ho nechte, ať se snaží mě porazit,“ promluvila ledově klidným hlasem. „Tenhle člověk si koleduje o veřejnou ostudu, a já mu ji s potěšením dopřeju. Ať se ten mizera pokusí nade mnou zvítězit v čestném boji. Vychutnám si jeho ostudnou porážku – a přede všemi.“

„Buď opatrná, neteři,“ varoval ji David Kerr.

„Budu, strýčku,“ slíbila. Znovu se zvedla. „Teď mě, pánové, laskavě omluvte, dnes večer už toho mám dost, a žádám vás, abyste mi dovolili odejít.“

„Naše dovolení máš, dítě,“ ozval se zeman. „Důkladně si odpočiň.“

Maggie vyšla z velké síně. Hbitě se propletla mezi stoly pod stupínkem. Celý večer jedla střídme a pitím jen svlažila hrdlo. Až se Ewan Haye zítra pokusí získat její ruku, má v úmyslu ho okamžitě přimět ke změření sil. I kdyby se sebevíc snažil, dokázala by ho porazit, ale všimla si, že celý večer do sebe lil pivo, a ani na okamžik nepochybovala, že po jejich setkání neodolal dalším plným korbelům. Byl jí odporný. Pocítila škodolibou radost. Potřebovala důkladný noční odpočinek, aby mladšímu bratrovi lorda Haye uštědřila nezbytnou lekci.